

Ľudská sloboda, ktorá je jedným z najväčších Božích darov, je spojená s jedným problémom – čo si vybrať a s kým sa o tom poradiť. V takýchto situáciách sa ocitáme pravidelne. Drobné rozhodnutia pre nás nie sú problémom. Väčšiou už s nimi máme skúsenosti a na ich základe vieme prijať správne riešenie. No z času na čas stretáme problémy, ktoré budú mať značný vplyv na našu budúcnosť, a kde treba skutočne seriózne porozmýšľať, ako sa rozhodnúť a čo pre to spraviť.

Dnešné čítanie predstavuje zbor apoštolov, ktorí chcú na nové poslanie určiť Barnabáša a Pavla. Zdá sa, že ide o bežnú cirkevnú prax kánonickej misie, teda nájsť miesto, naznačiť človeka, vypísať dekrét a začať pracovať. Lenže apoštoli, okrem toho, že rozumovo posudzujú všetky možnosti, (čo si vyžaduje vážnosť a otcovská starostlivosť predstaviteľov Cirkvi), obracajú sa k Bohu v modlitbe a pôste. Stále si totiž uvedomujú, že nie oni, ale Sám Boh – Kristus je hlava Cirkvi, ktorá najlepšie vie, čo je pre jeho mystické telo osožné. Modlitebná praktika je neodmysliteľná aj v dnešnej praxi. No miesto pôstu je zvláštna vec. Kristus odporúčal apoštolom pôst ako posilňujúci moment na dosiahnutie vyprosovanej milosti. Dôvody môžu byť viaceré. Prvým, aby modlitba nebola nejakým žobraním, akoby Boh „musel“ niečo urobiť, lebo to sľúbil, kým my budeme čakať, zo zloženými, či dokonca založenými rukami. Hneď na to nadväzuje druhý – sme rozumné bytosti, s ktorými chce Boh spolupracovať, preto nás pozýva dávať niečo zo seba. Síce nie sme schopní dotiahnuť všetko na 100%, on prijíma aj náš malinký vklad a umnožuje ho do spomínanej sumy. Tretím je láska k blíznym, kvôli ktorým sme ochotní zriecť sa niektorých dobier, aby sme im tak v duchovnej slobode lepšie slúžili. A posledným sloboda od matérie, ktorá nám umožňuje sústrediť sa na veci duchovné, a pochopiť i odlíšiť, čo od nás chce Boh a čo chceme my. Takáto pôstna podpora našich modlitieb je skutočne schopná priniesť očakávané ovocie. Len opäť netreba zabúdať, že nejde o naše dielo, ale o Božie. Nechceme nič sami dokázať, ale dať Bohu možnosť, cez nás niečo vykonať. Akonáhle sa z modlitby a pôstu stane donucovacia metóda na Boha: „Veď sme všetko spravili a Ty...“, bude to iba naša ducovná pýcha. Pôst nám v konce koncov pomáha oslobodiť sa od seba a svojich predstáv, robí nás slobodnými od sklamaní, rozmnožuje trpezlivosť a pokoru.

Rozhodovanie

Napísal o. Миша из России
Streda, 18 Máj 2011 02:55

No nakoniec dáva radosť, že Boh si nás vybral a tvorí cez nás divy. Priznám sa, že nie vždy som chápal pôst s týmto cieľom. Myslel som si že pôst má zmysel jedine vtedy, ak ušetrené dobro podarujeme chudobným. Ale čo má väčšiu cenu, časný dar, ktorý sa rozpadne, alebo večné dobro, ktoré nepodlieha skaze? Preto duchovná podpora má prednosť pred materiálnou. No navzájom sa nevyučujú, ba skôr musia ísť ruka v ruke, aby sme sa vyhli rovnodušnosti a farizejstvu na jednej, a prehnanej materialistickej starostlivosti na druhej strane. Pôst by teda mal byť prirodzenou súčasťou aspoň vážnych rozhodnutí. On nám dá možnosť a čas pochopiť, aká je Božia vôľa, prijať ju a umožniť jej rozvíjať sa na blaho naše i blížnych. Tak budeme svedkami sily Ducha Božieho v našich životoch.